

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Det gamle Egetræes sidste Drøm. (Et Jule-Eventyr.)

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeeventyr03val-shoot-idm140098738362736/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

byggede Skovduerne, og Gjøgen kikkede der, og i Efteraaret, naar Bladene saae ud som haarede Kobberplader, kom Træk-
[74] fuglene og hvilede der, før de fløj hen over Søen; men nu var det Vinter, Træet stod bladløs, man kunde ret see, hvor bngtede
5 og krogede Grenene strakte sig; Krager og Alliker kom og satte sig skifteviis der og talte om de strenge Tider, som begyndte, og hvor svært det var at faae Føden om Vinteren.

Det var just den hellige Juletid, da drømte Træet sin deiligste Drøm; den skal vi høre.

10 Træet havde tydeligt en Fornemmelse af at det var en festlig Tid, det syntes at høre rundt om alle Kirke-Klokker ringe, og dertil var det som paa en deilig Sommerdag, mildt og varmt; det bredte ud saa frisk og grøn sin mægtige Krone, Solstraalerne spillede mellem Blade og Grene, Luften var fyldt med Duft af
15 Urter og Buske; brogede Sommerfugle legede »Fagfat« og Døgnfluerne dansede, som var Alt kun til for at de skulde danse og forgle sig. Alt, hvad Træet igjennem Aaringer havde oplevet og seet omkring sig, drog forbi, som i et heelt Fest-Optog. Det saae fra gammel Tid Riddere og Fruer til Hest,
20 med Pjer i Hatten og med Falk paa Haand, ride gjennem Skoven; Jagthornet lød og Hundene halsede; det saae fjendtlige Soldater i blanke Vaaben og brogede Klæder, med Spyd og Hellebarder, slaae Telt op og atter tage det ned; Vagtilden blusede og der blev sjunget og sovet under Træets udstrakte Grene;
25 det saae Kjerestefolk i stille Lykke mødes her i Maaneskin og skære deres Navne, det første Bogstav, ind i den graagrønne Bark. Cither og Æolsharpe vare engang, ja der laae Aaringer imellem, hængte op i Egens Grene af reisende, muntre Svende,
[75] nu hang de der igjen, nu klang de der igjen saa yndelig. Skov-
30 ðnerne kurrede, som *vilde de fortælle, hvad Træet følte derved, og Gjøgen kikkede, hvormangen Sommerdag det skulde leve.

Da var det, som om en ny Livs-Strømning rislede det lige ned i de mindste Rødder og op i de høiestragende Grene, lige ud i Bladene; Træet følte at det strakte sig derved, ja det for-
35 nam med Rødderne, hvorledes der ogsaa nede i Jorden var Liv og Varme; det fornam sin Styrke tage til, det voxede høiere og høiere; Stammen skjød op, der var ingen Stillestaaen, den voxede meer og altid meer, Kronen blev fyldigere, bredte sig, løftede sig, - og altsom Træet voxede, voxede ogsaa dets Velværen,
40 dets lykkeligjørende Længsel efter altid at naae høiere, lige op til den lysende, varme Sol.

[4 blades] bladlet C. 7 skal] skulde A⁴. 29 yndelig] yndeligt A⁴. 30 *vilde] ville A¹², vilde A³.